Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 29. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 7-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 7, 1978 No. 29. VOL. LXXXV.

29-та КОНВЕНЦІЯ УНСОЮЗУ БУЛА ПРЕДМЕТОМ НАРАД ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ В ПІТТСБУРҐУ

Піттсбурґ, Па. — 29-та звичайна Конвенція УНСоюзу, яка має відбутися тут в третьому тижні травня цього року, і пов'язана з нею передконвенційна організаційна кампанія, ціллю якої є приєднання 5,00 нових членів, були головними предметами нарад Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Піттсбурґу, які відбулися тут в неділю, 29-го січня, в готелі Гілтон, де й відбудеться Конвенція. Наради відкрив і ними проводив головний радний Андрій Джула, голова Округи, який рівнож очолює місцевий Конвенційний Комітет. В нарадах взяло участь 22 представники 11-ох Відділів.

До присутніх в першу чергу промовляв коротко д-р Іван Флис, заступник головного предсідника УНСоюзу, який заявив, що головною ціллю його приїзду було перевірення машин для обрахунку голосів під час конвенційних виборів. Передбачається винайм чотирьох машин. Д-р Флис рівнож поінформував, що правильник виборів буде проголошений в українській та англійській мовах в пресових органах УНСоюзу. В дальшому, д-р Флис подав короткий звіт про загальний стан УНСоюзу на кінець 1977-го року.

З черги приступлено до справ, зв'язаних з надходячою Конвенцією. А. Джула поінформував присутніх, що адміністрація готелю Гілтон є сприємлива до всіх побажань Конвенційного Комітету та співпрацює з ним у всіх фазах підготовки. Кімнати для комісій, які відбуватимуть наради ще перед формальним відкриттям Конвенції в понеділок, 22-го травня, будуть віддані до їх диспозиції вже у вівторок, 16-го травня.

Інж. Михайло Комічак коротко звітував про пляни зв'язків з місцевою пресою. Карло Сачко, який очолює привітальний комітет, заниматиметься всілякими удогідненнями для делеґатів. Богдан Грищишин, голова Концертового комітету, поінформував про програму концерту, запляновaного на неділю, 21-го травня, в балевій залі готелю, яка може помістити 2,000 осіб. Серед виконавців програми є танцювальний ансамбль „Полтава", хори Української Православної та Католицької Ліґ західньої Пенсильвенії. Концерт пічнеться в год. 6-ій увечері.

З уваги на підготовку до друку пропам'ятної конвенційної книги, А. Джула звернувся до всіх Відділів Округи подати інформації і фота для використання в цій книзі. До Комітету вже звернулося багато місцевих підприємців з бажанням вмістити оголошення в цій низі. Д-р Флис пропонував, щоб в усіх справа консультуватися з Головною Канцелярією УНСоюзу. Пані Анна Малюк, голова бенкетового комітету, приготовляє програму в консультації з Головною Канцелярією.

Підсумовуючи організаційні осяги Округи в 1977-му році, А. Джула ствердив, що Округа виконала свою квоту на 92 відсотки. Він рівнож поінформував, що 4-ри Відділи не придбали ні одного члена в минулому році та закликав до інтенсивної організаційної праці в передконвенційному часі. Обмін думками про Конвенцію продовжувався після формального закриття нарад.

Осередок ресурсів української мови закликає до співпраці

Едмонтон (КІУС) — Осередок ресурсів української мови, що знаходиться при Канадському Інституті Українських Студій в Альбертському Університеті, збирає різні матеріяли потрібні для навчання української мови на різних рівнях. Самозрозуміло, що матеріяли придатні для українсько-англійської двомовної програми мають першенство. Крім конспектів програми навчання, підручників та матеріялів виготовлених для навчання української мови в степових провінціях, в осередку також зберігатимуться українська дитяча література та періодика, що появилася в інших частинах Північної Америки та в інших краях. У фондах знаходитимуться різні матеріяли: література, граматика, історія, географія, пісні, охорона здоров'я, гри, святочні звичаї, народне мистецтво, природничі та математичні науки і т.д. В окремій збірці будуть матеріяли для дошкільного навчання та садочків. Часописи та обіжники мовних товариств (зокрема північно-американських) даватимуть студентам, учителям та управителям нагоду знайомитися з найновішими думками, прийомами та дослідженнями з двомовного навчання. До розпорядимости практикантів та вчителів будуть фільми, прозірки, магнітофонні та відеомагнітофонні стрічки з українською тематикою або звуком.

Це буде одинокий того роду осередок у Канаді. Тут можна буде встановлювати яких видань найбільше треба і таким чином можна буде спрямовувати українсько-канадських авторів та мистців творити те, що в даній хвилі вимагає уваги. Надіємося, що заходами осередку можна буде уникати безпотрібного подвоєння у виданні української педагогічної літератури. Будемо дуже вдячні за дарунки для осередку; просимо висилати їх на адресу: The Canadian Institute of Ukrainian Studies, 335 Athabasca Hall, The University of Alberta, Edmonton, Alberta, Canada, T6G 2E8.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ В СІЧНІ 1978 РОКУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в місяці січні 1978 р. 167 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 3 і більше аплікацій надіслали: Б. Корчинський (421) — 15, Б. Артимишин (153) — 7, С. Вовк (49) — 5, М. Ольшанський (51) — 5, Р. Татарський (94) — 5, Р. Припхан (399) — 5, М. Андрухів (471) — 5, Іван Пригода (200) — 4, М. Карачевський (221) — 4, В. Варшона (266) — 4, І. Римарук (266) — 4, І. Флис (267) — 4, О. Зинюк (15) —3, Марія Гаравус(127) — 3, І. Одежинський (153) — 3, А. Джула (161) — 3, А. Слюсарчук (174) — 3, М. Гись (281) — 3, І. Малко (320) — 3, Ю. Баранюк (371) — 3.

По 2 аплікації прислали: М. Хоманчук (5), О. Сидор (90), І. Ярчак (113), М. Новак (156), Т. Дуда (163), В. Осадчук (172), В. Палідвор (204), Анна Ремік (238), К. Безкоровайний (256), В. Цюпа (325), В. Владика (364), Й. Ярема (372), Текля Мороз (465), М. Куриляк (479), М. Шпитко (489).

По одній аплікації членів надіслало 46 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія одержала 167 аплікацій нових членів.

Оксана Драган-Кравців найменована на шефа Української Служби „Голосу Америки"



Оксана Драган-Кравців

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 3-го лютого, Оксана Драган-Кравців була найменована на шефа Української Служби „Голосу Америки" на місце Михайла Терпака, який виконував обов'язки керівника цієї Служби від березня 1962-го року і 15-го серпня минулого 1977-го року був підвищений на пост заступника шефа цілого Совєтського Відділу „Голосу Америки", до якого, крім Української Служби, належать ще вірменська, грузинська, російська і узбекська — повідомляють з Інформаційного Аґентства З'єднаних Стейтів Америки, автономної частини Державного Департаменту. Оксана Драган-Кравців, яка минулого року була найменована на звільнений відходом на емеритуру д-ра Дмитра Корбутяка пост редактора Української Служби і рівночасно заступником дир. М. Терпака, виконувала обов'язки шефа Служби від переходу на вище становище дир. М. Терпака.

Оксана Драган-Кравців, новий шеф Української Служби „Голосу Америки", закінчивши свою початкову і середню освіту в Джерзі Ситі, поступила на факультет журналістики в Доґлес коледжі в державному Рутґерському університеті в Ню Бронсвіку і закінчила його дипломом бакалавра в 1962-му році, в якому померла її мати Мирослава. Того ж року Оксана одержала престижеву стипендію Фулбрайта на міжнародні студійні досліди і провела один рік на студіях східньоевропейської історії у Віденському університеті, роблячи в тому часі численні студійні поїздки до поодиноких країн Европи, Середньої Азії і Африки. Після Віденських студій поступила на дальші студії на Колюмбійському університеті в Ню Йорку і закінчила їх дипломом маґістра політичних наук. Після однорічної праці в редакції нюйоркського журналу „Нюзвік" та принагідних затруднень в редакції англомовного „Українського Тижневика" і співпраці при англомовному оформлюванні редаґованої проф. д-ром Володимиром Кубійовичем і виданої старанням та коштом УНСоюзу Англомовної Енциклопедії Українознавства, Оксана Драган поступила на дальші подипломові студії на Міннесотському університеті в Міннеаполісі і опісля на університеті Джона Гопкінса в Балтіморі. Цим разом предметом її студій була історія Америки із спеціяльністю етнічних дослідів, включно з дослідами еміґрацій із східньоевропейських країн, які вона переводила на Ягайлонському університеті в Кракові та на університеті в Пряшеві.

В 1971-му році поступила на працю в „Голосі Америки". В серпні минулого року вийшла замуж за Юрія Кравцева, також затрудненого в „Голосі Америки".

ЗСА таки повинні встановити нормальні зв'язки з Пекіном — твердить Ленард Вудкок

Вашінґтон. — Ленард Вудкок, колишній президент профспілки „Об'єднані Автомобілеві Робітники", який тепер очолює місію ЗСА у комуністичному Китаї, повернувшись минулого тижня на кілька днів до Вашінґтону, заявив під час інтерв'ю, що „було б абсурдом", якщо б ЗСА не встановили „повних дипломатичних зв'язків з Пекіном".

Зазначуючи, що він розуміє, що президент Джіммі Картер не хоче під сучасну пору встановляти таких зв'язків, бо боїться, що консервативні законодавці, які тепер і так „досить неґативно" наставлені проти нового договору із Совєтським Союзом щодо атомової зброї і щодо нового договору відносно Панамського каналу, ніяк не погодилися б ще і на зірвання зв'язків із Націоналістичним Китаєм на Тайвані — Пекін визначив це передумовою до встановлення нормальних дипломатичних відносин із Вашінґтоном — Вудкок підкреслив, що вважає, що в недалекому майбутньому ЗСА таки повинні надати повне дипломатичне визнання Пекінові, „бо це в най кращому державному інтересі Америки". Він сказав, що якщо в вибухнула Третя світова війна, то правдоподібно причиною була б ситуація в північно-східній частині Тихого океану, зокрема на Корейському півострові, і що такій війні може запобігти тільки встановлення „нормальних дипломатичних зв'язків" між Китаєм та Америкою.

Щодо майбутніх відносин ЗСА із Тайваном, то Вудкок сказав, що „треба буде підшукати способи, щоб запевнити майбутність населення цього острова".

Проголошення Дня Української Незалежности в Елізабеті, Н. Дж.



Зліва: М. Тимчишин, Й. Яцусь, А. Тимчишин, Л. Мельничук, А. Юрчак, Б. Федик, М. Пінковський (гол. Відд. Укка), посадник міста Т. Данн, д-р Р. Граб, М. Іванців і М. Федірко

БРОВН: ЗАГРОЗА З БОКУ СССР ВИМАГАЄ ЗБІЛЬШЕННЯ ОБОРОННОГО БЮДЖЕТУ ЗСА

Вашінґтон. — Представляючи річний оборонний звіт Комісії Палати Репрезентантів для військових справ, секретар оборони Гарольд Бровн у четвер, 2-го лютого, заявив, що протягом наступних 5-ох років видатки на оборонні цілі мусять зрости принаймні на 56 більйонів долярів, щоб ЗСА задержали військовий балянс із Совєтським Союзом, який постійно розбудовує нові роди зброї і видає біля 40 відсотків більше на військові цілі, ніж Америка. Бровн „поважно занепокоєний" постійним зростом нуклеарної сили Совєтського Союзу та фактом, що між державами Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) і країнами Варшавського Пакту „військовий балянс нестійкий".

Секретар Бровн у своєму 375-сторінковому звіті пропонує, щоб у 1983-му фіскальному році оборонний бюджет ЗСА виносив 172.7 більйона долярів, тоді коли на поточний фіскальний рік на цю ціль призначено 116.8 більйона долярів. Враховуючи інфляційний фактор, видатки на оборонні цілі зростали б річно по 2.7 відсотка.

Тепер між ЗСА і СССР існує дійсний балянс на відтинку стратеґічної атомової зброї і уряд президента Джіммі Картера зробить все можливе, щоб задержати цей балянс — заявив секретар Бровн, додаючи, що ЗСА хочуть задержати в своїх руках „відстрашуючий потенціял", але не старатимуться здобувати „подавляючої військової переваги". Він твердив, що хоча Совєтський Союз вже тепер має перевагу в деяких ділянках, то Америка переважає в інших, та що „воєнна машина ЗСА більш гнучка", тобто, Америка може легше пристосуватися до змін у ситуації, ніж Совєтський Союз. Однак, Бровн у своїм виступі перед конґресовою комісією і в самому звіті кількакратно підкреслював, що ЗСА та союзники мусять збільшувати свої видатки на оборонні цілі, якщо хочуть задержати балянс із державами Варшавського Пакту.

Підтверджуючи недавні повідомлення преси, Бровн сказав, що Совєтський Союз вже розбудував систему ракет-сателітів, які спроможні збивати американські комунікаційні сателіти і таким чином спаралізувати зв'язок Пентаґону з американськими літаками, кораблями, підводними човнами і піхотними частинами в ЗСА та по цілому світі. І хоча Америка не хоче „переґонів щодо зброї в космосі", то заходи Совєтського Союзу на тому відтинку змушують ЗСА робити належні протизаходи — заявив секретар оборони.

СССР також розбудовує нові роди міжконтинентальних атомових ракет, озброює свої підводні човни новою зброєю, продукує тяжчі та більш нищівні стратеґічні бомбовики і продовжує розбудовувати свою систему цивільної оборони — сказав Бровн, зазначуючи, що та система має на меті охороняти політичних і військових лідерів Совєтського Союзу, як теж головні галузі промисловости, включно з управителями та спеціялістами.

Щодо протизаходів ЗСА, секретар Бровн поінформував, що виготовлено пляни відносно розбудови системи пересувних ракет типу „Ем-Екс", але Конґрес ще мусить схвалити фонди на ту ціль, як також мають бути випродукувані більш ефективні атомові головки до ракет „Мінетмен" і нові ракети для підводних човнів. Департамент оборони рівнож розглядає пропозиції щодо змін в системі цивільної оборони ЗСА — поінформував секретар Бровн.

Італійські демократи поділені щодо участи комуністів в уряді

Рим, Італія. — Виконуючий обов'язки прем'єр-міністра в італійському уряді Джуліо Андреотті, який на прохання президента Італії Джованні Леоне намагається створити новий уряд, поінформував свою власну Християнсько-демократичну партію, що він не зміг договоритися з комуністами і мусів тимчасово перервати з ними переговори у зв'язку з їхніми незмінними вимогами участи в новому уряді і спротивом правого крила Християнсько-демократичної партії, яке, діставши моральну піддержку Державного департаменту ЗСА і самого президента Картера, який вбачає загрозу для НАТО коли в західніх урядах засядуть комуністи, сильно супротивляється існуючій тенденції творити урядову коаліцію з участю Комуністичної партії. Андреотті зажадав від своєї власної партії більше повновластей у переговорах з Берлінґуером, генеральним секретарем Комуністичної партії, який не відступає від раніших вимог і погрожує створенням сильної парляментарної опозиції лівих. Однак Андреотті такого уповноваження не одержав, бо багато членів Сенату і Палати Репрезентантів є проти дальших концесій для комуністів. Вони навіть закидають Андреотті, що він й так вже пішов занадто далеко наліво і поробив обіцянки комуністам, які не були узгіднені керівництвом Християнсько-демократичної партії. Екзекутива цієї партії пропонує відбути партійний конгрес, а це в свою чергу зупинить переговори і продовжить урядову кризу на неозначений час. Політичні спостерігачі твердять, що фактично переговори між християнськими демократами і комуністами зайшли в сліпий кут і жадна сторона не бажає поступитися у своїх вимогах.

Заповідають конференцію індустріяльних країн

Бонн, Західня Німеччина. — Ассосієйтед Пресс інформує, що канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт запросив З'єднані Стейти Америки і представників п'ятьох інших некомуністичних держав на економічну конференцію, яка повинна відбутися цього літа в Західній Німеччині. Речники боннського уряду заявили, що з бюра канцлера вже вислано листи з запрошеннями на адреси президента Джіммі Картера, прем'єр-міністра Великобританії Джеймса Каллаґена, президента Франції Валері Жіскара д'Естена, прем'єр-міністра Канади П'єра Елліота Трудо, виконуючого обов'язки прем'єр-міністра Італії Джуліо Андреотті і прем'єр-міністра Японії Такео Фокуди. Програма конференції включатиме льокальні і світові економічні проблеми, відношення індустріяльних країн вільного світу до країн так званого третього світу і монетарні справи. Загально сподіваються, що така конференція відбудеться у другій половині липня ц. р.

А. ҐОЛДБЕРҐ ВІДБУВ ЗУСТРІЧ З УКРАЇНСЬКИМИ ПРЕДСТАВНИКАМИ

Вашінґтон. (УІС „Смолоскип"). Напередодні Конференції Державного Департаменту ЗСА в справі Београдських Нарад, в понеділок, 9-го січня 1978 р., в пополудневих годинах голова американської делеґації на ці наради амбасадор Артур Голдберґ відбув майже одногодинну розмову з двома представниками вашінґтонського Комітету Гельсінкських Гарантій для України. Українськими представниками були голова цього Комітету д-р Андрій Зварун і секретар — Богдан Ясень.

Розмова відбулась в бюрі А. Ґольдберґа в будинку Державного Департаменту. Українські представники поінформували А. Ґольдберґа, що вашінґтонський Комітет заступає на Заході київську Українську Гельсінкську Групу, яка з-поміж усіх інших Груп в СССР стала об'єктом спеціяльних репресій і переслідувань — на 11 членів київської Групи сім ув'язнені — два засуджені на найвищий вимір ув'язнення (М. Руденко і О. Тихий), два вже більше як півроку сидять у слідчій тюрмі (М. Маринович і М. Матусевич) і три були недавно заарештовані (Л. Лук'яненко, П. Вінс і правдоподібно О. Бердник), тоді, як з московської Групи — три заарештовані, а кілька були видалені з СССР. Положення українських політичних в'язнів є тяжче за в'язнів іншої національности — тоді, коли деякі в'язні були останньо звільнені — в Мордовському таборі 1-6, де перебувають найвідоміші українці, КҐБ застосовує хемікалії і психіологічний тиск, щоби доводити їх до нераціональної поведінки. Подібна ситуація з українськими церквами — тоді, коли леґально існує Російська Православна Церква, незалежна Вірменська і Литовська — католицька — обидві українські церкви — православна і католицька заборонені і насильно включені в Російську Православну Церкву. Протестанти і жиди зазнають більших переслідувань режимом, як в будь-якій іншій республіці.

Крім інформацій про положення в Україні, д-р А. Зварун і Б. Ясень обговорили з амбасадором А. Ґольдберґом можливість поставлення домагання в Београді, щоби були звільнені з ув'язнення всі члени Гельсінкських Груп в СССР, еміґрацію українських учасників демократичного руху з України, реакцію делеґатів СССР на виступи в обороні людських прав і окремих політв'язнів, можливість продовжити Београдську конференцію до часу звільнення ув'язнених членів Гельсінкських Груп. А. Ґольдберґ висловив своє негодування, що американська преса дуже мало пише про Беоґрадську конференцію і зокрема він не може зрозуміти пасивного ставлення етнічної преси до проблем, які обговорюються в Беоґраді. Він висловив негодування позицією канадської делеґації, яка цих справ

(Закінчення на ст. 3-ій)

Українська й інші Гельсінкські групи відзначені американськими демократами

Вашінгтон (УІС „Смолоскип") — У четвер, 26 січня 1978 р. Коаліція Демократичної Більшости у Вашінгтоні (члени Конгресу і Сенату демократичної приналежности) відзначила на своєму 5-му річному Бенкеті Гельсінкські Групи, які були створені в різних республіках СССР — Московську, Литовську, Українську, Грузинську і Вірменську. З українців на цей Бенкет був запрошений як почесний гість Андрій Григоренко, син члена київської Української Гельсінської Групи ген. Петра Григоренка, який через погану погоду і анульований лет з Ню Йорку до Вашінгтону не міг прибути. Запрошеним гостем Бенкету був д-р Андрій Зварун, голова вашінгтонськогс Комітету Гельсінкських Ґарантій для України.

В почесній Президії Бенкету були сенатори і відомі оборонці людських прав Г. Джексон і Д. П. Мойніган, які були головними промовцями, а також члени Гельсінкських Груп, або їхні найближчі рідні на Заході: Московської — Л. Алексєєва, Т. Янкелевич (дочка дружини А. Сахарова(, О. Плаш, Ю. Мнюх, А. Шаранська (дружина Анатолія), А. Слепак (син Володимира), Л. Вороніна і В. Турчин; Литовської — Томас Венцлава і С. Кудірка; Української — Андрій Григоренко (син Петра), відсутній.

На Бенкет наспіла телеграма від А. Сахарова, в якій він говорить про заарештованих членів Гельсінкських Груп в СССР, а в тому й українських. Промовці сен. Г. Джексон і Л. Алексєєва у своїх виступах дуже виразно підкреслювали переслідування Української Групи і арешт її членів.

В 100-доляровому Бенкеті взяло участь біля сімсот осіб, і кожний його учасник одержав спеціяльно приготовлену організаторами програмку, ілюстровану фотографіями М. Руденка, Ю. Орлова, А. Гінзбурґа, А. Шаранського і Є. Боннер.

У списках визначних осіб, яких спеціяльно визначив Бенкет, були всі члени національних Гельсінкських Груп в СССР. До поданого списка київської Української Гельсінкської Групи входили: Микола Руденко, Раїса Руденко, Петро Григоренко, Олесь Бердник, Оля Гейко, Петро Вінс, Іван Кандиба, Левко Лук'яненко, Оксана Мешко, Микола Матусевич, Мирослав Маринович, Ніна Строката.

Солженіцин далі постачає фонди для допомоги родинам дисидентів

Москва. — Ройтер інформує, що письменник Алексaндер Солженіцин, помимо власних фінансових клопотів із швайцарським банком, далі постачає фонди для допомоги родинам дисидентів, засуджених совєтськими судами на різні реченці ув'язнення. Дисидентські джерела стверджують, що фундація діє далі і розпоряджає такою самою сумою, як раніше, помимо заяви правного дорадника Солженіцина у Швайцарії, що швайцарський уряд заморозив банкові конта письменника і вимагає заплати податків у висоті майже 2 мільйонів долярів. Дисиденти стверджують, що діти й інші члени ув'язнених дисидентів одержують таку саму суму допомоги. Допомогу одержують також ті дисиденти, які знаходяться на волі, але через переслідування їх органами КГБ втратили працю і знайшлися без засобів до життя.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Комуністичні змовники

В середу, 1-го лютого ц.р., комуністичні змовники — генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР та міністер оборони Куби Рауль Кастро, відбули на Кремлі довшу розмову у приявності міністра оборони СССР маршала Дімітрія Устінова, темою якої були справи міжнародної політики, а в першу чергу війни в Африці між Етіопією і Сомалією, зглядно із сомалійськими патріотами, які заселюють велику частину провінції Оґаден та до якої слушні претенсії має Сомалія. Відомо бо, що Африка, а зокрема її частини між Червоним морем і Індійським океаном, є тепер тереном потенційно небезпечним і там кожної хвилини може розгорітися велика війна з участю держав Сходу і Заходу, якщо великі суперпотуги, а зокрема ЗСА, не пороблять відповідних протизаходів, щоб зупинити Москву і її вірного сателіта Кубу від чергового авантурницького кроку,метою якого є все більше поширювати домінацію комуно-московської імперії на африканському континенті. Якраз в цьому районі Совєтському Союзові вдалося захопити впливи в найбільшій африканській державі Етіопії, армію якої вони озброїли до зубів модерною зброєю і наслали туди кубинських та своїх власних військових й цивільних „дорадників", для вишколювання тамошніх військовиків і керування загальними воєнними операціями проти Сомалії. Яку велику увагу присвячують комуно-московські імперіялісти розвиткові подій в Етіопії, свідчить також факт, що вони вислали прокомуністичному тамошньому урядові не тільки дочтатньою кількість модерної зброї, яка включає також протилетунські ракети, модерні бойові літаки типу „МІГ-23", але також власних здібних старшин і кубинських пілотів, ба навіть міністра оборони Устінова, який разом Раулем Кастром і місцевими режимниками плянували в столиці Етіопії, Аддіс Абебі, нову контратаку проти сомалійських партизан і військових частин. Не є виключене, що темою тієї змоби була, як про це повідомляли сомалійці, висадка етіопійських і кубинських військ на побережжі Сомалії, щоб тимсамим примусити її припинити війну в Етіопії, а може навіть встановити там прокомуністичний уряд, якщо не було б великого спротиву з боку З'єднаних Стейтів Америки та країн Заходу, з реакцією яких Москва таки мусить рахуватися, щоб не зупинити цілком позитивної для них політики детанту і корисної торговельної виміни.

Одно тільки турбує комуністичних диктаторів: вони не можуть зорієнтуватися в теперішній закордонній політиці ЗСА і зрозуміти, що є важливе для американців, а що другорядне. Вони, наприклад, знають, що президент Картер не є противником добрих взаємин з СССР, але вони не знають коли, на якому пункті урветься терпець американцям, якщо совєти використовуватимуть далі політику детанту для нагромаджування нищівної воєнної техніки і розбудови мілітарної сили для піддержання своєї агресивної політики в світі. Вони також не знають, яку тактику застосує Захід у випадку наявности на африканському чи іншому континенті совєтської армії і тому користаються послугами кубинців, щоб бодай закріпитися в Етіопії і Анголі, бо інші африканські країни вже знаходяться на шляху протверезіння від совєтського пропаґандивного дурману і починають звертати увагу на небезпеки совєтського імперіялізму. Тому треба погодитися з тими політичними аналітиками, які, помимо хвилевих успіхів Москви в Етіопії, говорять про неґативний баланс комуно-московської зовнішньої політики. Часи колоніялізму вже направду минулися і того розвитку не заверне вже жадна змова новітніх рабовласників.

Я. Гайвас

ЩОБ НЕ МИНУВ НАС ЗНОВ ПОЇЗД ІСТОРІЇ

Кожен період в житті громади, а так само в діяльності суспільних і політичних угрупувань має свої особливі потреби, свої завдання й можливості, яких не мають інші. Коли не задовольнити тих потреб на час і не виконати завдань, пригожий час мине і виконані вони пізніше не приносять очікуваних наслідків, або взагалі приходять запізно. Бо новий період приносить нові потреби і вимоги.

Не без причин в нас так часто чути нарікання, що ми проґавлюємо нагоди, марнуємо шанси, не поспіваємо з реалізацією того, на що настав час, і через те ,,поїзд історії'' минає нас.

Після Другої світової війни українська політична дійсність була виповнена націоналістичними організаціями і їхньою діяльністю. Інші формації, які діють тепер, були щойно в зародку, або на ,,рисунковому столі'', а лідери деяких з них ще були активними націоналістичними діячами. На жаль, ті націоналістичні організації, розбиті на дві течії, велику частину своїх енергій і засобів присвячували взаємному поборюванні. Хоч не бракувало і тоді спроб добитися об'єднання, співпраці, будь-якого ,,модусу операнді'', вони завжди кінчалися невдачами. Велика нагода зустріти нову дійсність об'єднаними силами і єдиним фронтом — об'єднання націоналістичних організацій на той час було рівнозначне єдиному національному фронтові — минула, щоб вже ніколи не повторитися.

Сьогодні, хоч тихіше і несміливіше, знов говориться про це саме. Але який наслідок мало б це? Очевидно, що позитивний, але далеко не такий, який мало б об'єднання, чи хочби співпраця безпосередньо після війни. Тоді таке об'єднання було б створило потужну силу, що могла дечого перерішити в українському житті, та й на зовнішньому відтинку дала б успіхи, що могли стати основою для різних зовнішньо-політичних заходів на довгі роки. Сьогодні умови не ті, люди не ті, одні постарілися, інших не стало, ще інші відійшли, організації потратили багато зі своєї сили й динаміки та впливів, і наслідком того всього об'єднання націоналістичних формацій мало б тільки епізодичні наслідки, тільки марґінесову в нашому життю вагу, а не могло б породити того перелому на краще в українському життю, що сталося б тридцять років тому.

Зовсім подібне сталося з політичною консолідацією всіх українських національних угрупувань в Українській Національній Раді. Великі зусилля присвятили тій консолідації, жертвували їй дослівно не раз найкращі свої роки такі велетні українського політичного життя як інж. О. Бойдуник, прем'єр Ісаак Мазепа, Іван Багряний, інж. Дмитро Андрієвський і численні інші з різних політичних угрупувань. І коли б вони добилися були тієї консолідації у свій час, наслідки з того були б величезні. А сьогодні діло зовсім інше. Політичні групи і поодинокі діячі вже не ті, що колись. Вони великою мірою вичерпані, їхні діячі постарілися, навіть частини тієї динаміки немає, що була колись. І коли б і консолідувалися, то що з того? Ясно, що не було б зле, але ніяких особливих сподівань з цим зв'язувати не можна. Зросли б дискусії внутрі органів УНРади, але не акції, бо до тих треба дужих рук. Консолідація була б в основному гарним жестом, конструктивним символом і тп.

Крім цього, в очах громадянства консолідація політичних угрупувань втратила багато на вазі, в пресі і взагалі публічно щораз частіше—голоси і запити ,,що це дало б конкретно'', навіть трапляються поважні критики консолідаційної концепції під сучасну пору. Накінець, нові умови в деяких випадках радше вимагають, щоб деякі групи йшли окремим шляхом, добивалися цілей, яких не можна з різних причин добиватися разом, щоб вони шукали нового, експериментували, випробовували різні можливості. Ясне, що багато дечого такого краще робити з плятформи однієї групи, не раз навіть тільки одна група може робити це. Бож цілість не завжди може швидко рішати, часто йдеться про речі, на які різні сили не завжди можуть погодитися. Отже, треба рискувати, що значно легше одній групі, як цілості.

Власне в тому пляні треба трактувати відмову ОУНз (двійки) повернутися до УНРади. Ця відмова викликала значне негодування серед нашої громадськости,навіть осуд,але вже після короткого розгляду видно, що мабуть ми всі матимемо більше користи з тієї відмови ОУНз, як мали б з їхнього приступлення до УНРади. Хай вони шукають, хай експериментують, хай ідуть у багатьох випадках окремо замість ,,здисциплінованим маршуванням'' у одній лаві, багато з їхніх починів відкинуть вони самі, на дещо не погодиться наше суспільство, і вони будуть мусіти поступитися... Очевидно, що вони зроблять більше помилок як інші, бож вони пробуватимуть нові методи і засоби, але це не повинно відстрашувати від новизни. Умови сьогодні такі, що без новизни важко здобувати нові позиції, створювати нові можливості. Очевидно, що аж ніяк не можна і їм і нам забувати про це, щоб у цьому шуканні й експериментуванні не відірватися від наших коренів, не загубити наших національних цілей, не затратити головного і єдиного для нас усіх напрямку національної політики!

При цьому конче треба видвигнути один абсолютний момент: таке ,,віддільне маршування'' в ніякому випадку не сміє породжувати відмову від участи від наших загальних акцій, виступів, маніфестацій. В національних виступах мусять брати участь усі національні сили, без огляду на те, чи вони входять в УНРаду, чи ні, чи вони є складовими частинами крайових громадських репрезентацій, чи ні. Особливо наші зовнішні виступи такої концентрації наших сил безумовно вимагають. І тут не може бути ніяких ,,принципових причин'' тощо. Найвищий принцип — це загальне добро, спільний виступ, спільна акція і боротьба. Цьому принципові мусять бути підпорядковані всі більші й менші принципи та ,,принципи''. В тих акціях і виступах ми виступаємо, як частина нації, а не партії. Так нас бачать і такими ми є!

Теперішнє, так дуже прорідле привладне покоління стоїть перед останньою нагодою і шансою доказати, що, не зважаючи на розходження, на ,,маршування різними дорогами'', воно вміє в потребі разом виступити, разом працювати, терпіти й боротися. Бо саме в тому політична зрілість, саме в тому, щоб загальні справи й потреби бачити в загальній площині. Коли ж це покоління не зуміє цього зрозуміти і переводити в життя, то знов поїзд історії мине його на цьому відтинку, а нове, що вже надходить, мусітиме велике завдання концентрації національних сил починати наново, починати від себе.

Богдан Цимбалістий

ЧИ ПОТРІБНІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ЕМІҐРАЦІЇ?

(Дискусійне)

II

У висліді еміґрація, замість об'єднати всі сили на допомогу у визволенні, тратить більшість часу та енергії на внутрішні суперництва і спори. Через це не може виконати тієї ролі, яку могла б. Рівночасно партійно політична еміґрація відривається щораз більше від дійсности, зберігаючи ту саму ідеологію і навіть фразеологію через десятиріччя. Лідери тих партій не спостерігають, що дійсність змінилася, що народилися нові покоління з іншою ментальністю та іншими політичними настановами, що ситуація в Краю також змінилася. До речі, повищі завваги стосуються не лише української еміґрації. Польські партійні лідери, наприклад живуть далі ідеєю Речиспосполитої з-перед 1939-го року, з її східніми кордонами і, мабуть, тим самим внутрішнім уладом. Вони, здається, повністю не розуміють тих величезних соціяльних перемін, що настали в Польщі за останні 30 років, що з польського селенства і робітництва виросла нова культурна і політична провідна верства; а це є чимсь новим і небувалим в історії Польщі.

Одним з проявів відірваности політичної еміґрації від дійсности є зберігання різних установ та організаційних структур, дарма, що вони недоцільні і непридатні до життя в нових обставинах. До таких форм належать і наші політичні партії. Функцією партій є змагання за владу над населенням, що живе на певній території, з метою здійснити певну програму, яку більшість населення бажає. Яку ж владу можна мати над земляками, розкинутими по усіх країнах світу, вже громадянами різних держав? Які можливості примусу що є суттєве для влади, яку програму може вона здійснювати, яка б вітально заторкувала інтереси і життя кожної одиниці? Отож „влада" в діяспорі це тільки одна з тих ілюзій, якими живуть політичні лідери.

Українські партії не зродилися з різниці поглядів про завдання, які собі еміґрація ставить. Бо яка ж велика різниця поглядів може існувати у виконуванні таких завдань, як національне виховання молодого покоління, як плекання вільної науки, творення культурних вартостей, інформування світу про становище в Україні іп.? Якщо б навіть існували якісь різниці поглядів в тих справах, їх можна речево обмірковувати, розв'язувати або просто дозволити співіснувати. Чи хто шукає приятелів для України на Формозі, чи серед лівих кіл Франції чи Італії — нема підстави для непорозумінь. Обидві акції можуть співіснувати, бо одна і друга можуть бути корисні і допоміжні Україні.

Нема великих різниць і в поглядах наших партій про остаточні цілі, до яких всі змагаємо. Усі наші партії ставлять собі за мету державну незалежність України, всі підкреслюють важливість власних сил, вирішальну ролю народу в змаганнях за своє визволення, всі свідомі конечности боротьби, готовости на жертви. Всі згідні, що народ вирішуватиме свій майбутній устрій.

Не зважаючи на спільність остаточних цілей, не зважаючи на однозгідність думки про конкретні завдання еміґрації, наші політичні партії себе щораз більше роздрібнюють і не можуть зі собою співпрацювати. Чужинцеві, як і молодому українцеві, народженому вже поза Україною, важко це зрозуміти. В чому річ?

Як згадано, наші політичні партії це не організації, що постали з різниці поглядів на теперішні конкретні завдання. Вони є творами минулого. Більшість з них постали в Україні в процесі політичного зрізничкування суспільности і в процесі боротьби за встановлення влади на своїх рідних землях. Одні були створені 60 років тому, інші постали в Західній Україні під польською окупацією, отож також понад 50 років тому, деякі були зорганізовані тому 30 років в діпівських таборах, коли люди жили надіями скорого повороту в Україну. Від того часу минуло багато часу, і настали великі зміни. Більшість еміґрантів переселилися в різні країни світу, стала громадянами чужих держав.

Вже сам факт такого переселення і вкорінювання в новий ґрунт вимагав би критичного осмислення сенсу і доцільности існування давніх партійних організацій, створених давно в цілком інших обставинах і для цілком інших цілей. Треба було б об'єктивно обміркувати можливості і перспективи для їхньої діяльності, яка приносила б успіхи а не шкоди. Такого осмислення і обговорення не було. Наші партії належать до тих „святих коров", сенс існування і вартість яких не можна ставити навіть під сумнів. Згори приймається, що вони конечні і корисні.

(Продовження буде)

Анатоль Вовк

ЩЕ ПРО ПЕНСІЛЬВАНІЮ

Останнім часом наша преса присвячує чимало уваги проблемам мови і правопису. Це добре, бо черговий з'їзд Постійної Конференції Українських Студій (ПКУС) має саме зайнятися справою нормалізації нашого правопису. Маємо надію, що учасники з'їзду візьмуть до уваги ці, висловлені у пресі, дискусійні голоси.

Недавно проф. В. Ящун доказав нам у ,,Свободі'' (з 1.І.1978) строго науково, вимогами фонології, що треба писати ПЕНСІЛЬВАНІЯ, тобто з одним тільки н, хоч прізвище особи, від якої цей стейт названо, пишемо, як в оригіналі, з двома н: Віллі- ям Пенн. Аргументи проф. Ящуна можна сконденсувати одним правописним правилом, а саме: у нашому правописі подвоєння приголосних у чужих власних назвах зберігається, якщо вони перед голосним або наприкінці слова, але не зберігається, якщо воно перед третім приголосним. (Як вийняток треба відзначити назву Міссісіпі, в якій традиційно тільки перше подвоєння приголосних зберігається). Тому пишемо: ПІТСБУРГ, ВЕЛЗ (прізвище і провінція), ЧЕРЧІЛЛ, ВОЛЛ СТРІТ. Совєтський правопис тут непослідовний. Він каже писати: Вільям Пенн, Уеллс, Черчілль, як прізвище, але Черчілл, як назва річки.

Непереконливий є, одначе, арґумент автора статті, що єдиноправильне є написання ПЕНСІЛЬВАНІЯ з літерою і, а не и тому, що назва походить від латинського слова ,,сільва'', а ,,так вимовляли це слово в латинських текстах ми й наші батьки...''

Передавання чужого і та у (латинської абетки) наш правопис узалежнює не від мови походження даного слова, а від часу його запозичення і засвоєння. Тому пишемо АМЕРИКА, але ПОРТО-РІКО (За відомим ,,правилом дев'ятки приголосних'' пишемо и в давнозасвоєних запозиченнях, але і в новіших запозиченнях). Очевидно, визначення давности якогось запозичення є часто справа дискусійна та контроверсійна. Наприклад, Г. Голоскевич, укладаючи свого словника близько 50 років тому, уважав назви БРІТАНІЯ і АТЛЯНТІКА за нові запозичення, тому і писав їх з літерою і. Сучасні наші мовознавці в УССР уважають ці назви давнозасвоєними і тому рекомендують писати БРИТАНІЯ і АТЛЯНТИКА. (Таке написання, думаємо, повинні б також ухвалити мовознавці ПКУС).

Час засвоєння назви Pennsylvania, як також таких, як Argentina, Brazilia, Tirol, є також справа дискусійна. Тому не можна уважати, що в них літера і є єдиноправильна й непорушна. Варто відзначити, що друге видання ,,Правописного словника" О. Ізюмова, що вийшло у Львові в 1941 році, при співпраці визначного нашого мовознавця Василя Сімовича (якого навіть в УССР респектують), рекомендує писати: ПЕНСИЛЬВАНІЯ, АРҐЕНТИНА, АТЛЯНТИКА, БРАЗИЛІЯ, БРИТАНІЯ і ТИРОЛЬ. Вже, отже, 37 років тому наші мовознавці уважали ці власні назви давнозасвоєними.

Найвищий час і нашим мовознавцям вільного світу ухвалити для нашої громади усучаснений правопис чужих назв.

Редінґ, Пенсильванія
1.II.1978

Володимир Жила

ПРАВДОНОСЕЦЬ

До 60-річчя Яра Славутича

(2)

У ,,Пролозі" до цієї книжки сильвет Славутич боляче говорить про страшні жертви українського народу, про творців слова, яких він помистецькому виводить ,,із забуття й полону / Облуд ворожих": [8]

Я воскрешаю вас, ясних, безвинних,
Що в тюрмах честь уміли берегти
І, не сплямивши злетів верховинних,
Стрічали кулю піднятим чолом
В льохах московських, темних і глибинних. [9]

Так перед нами постає страшна трагедія, засвідчена в нарисах найвищого драматизму, найбільшої складности та найгострішого конфлікту між силами добра і зла, що проймають кожну клітину нашого національного організму.

24 сильвети визначніших поетів і письменників подано в книжці нарисів *Розстріляна муза*, творців, що стали визначальними для формування поступу нашого народу. ,,Втрати української літератури — пише Славутич, — великі й незаступні. Її розвиток під Совєтами загальмовано, але сама вона незнищенна". [10]

Духово сильний, збагачений історіософічним досвідом, наш автор сміливо дивиться вперед, заявляючи в ,,Епілозі" до цієї книжки:

О, душ могутні владарі!
Гряде пропам'ятна заплата
В майбутній радісній порі,
Коли людьми назвуться люди,
Висока слава щасних днів
Про вас ніколи не забуде! [11]

Вірний літописець трагічних подій, свідок нищення української новітньої літератури, Славутич подає у своїй першій англомовній книжці, The Muse in Prison (1956), одинадцять сильвет вибраних поетів і додає переклад 22 їхніх творів, щоб показати англомовному світові українське світовідчування, український духовий світ у боротьбі за утвердження відродження української літератури. Цю саму тематику автор порушив ще раніше, у статті ,,Moscow Practices Genocide on Ukrainian Writers", яка ввійшла у збірну працю The Black Deeds of the Kremlin: A White Book (Торонто, 1953).

Сильний викривальний тон, заява світові про злочини Москви також характерні Славутичеві як мовознавцеві. У праці ,,The Russian Deformation of Ukrainian Surnames", читаній на ономастичній конференції в Европі, він указує на фонетичні й морфологічні деформування українських прізвищ:

> This consists of a peculiar Russian pronunciation of the roots of Ukrainian words. Thus, the Ukrainian surname Oleksijenko becomes Aleksejenko, in which Russian akan'je is quite evident. [12]

Славутич документує оце деформування численними прикладами, що беззастережно доводять його тезу про великі злочини Москви також над українськими прізвищами. У статті ,,The Russification of Ukrainian Place — Names", що була прочитана як доповідь на іншій науковій конференції, він доказує, знову ж таки численними прикладами, як проходить обмосковлення українських місцевих назов. При чому, підкреслює він ще й інший злочинний факт — обмосковлені назви приймає західній світ без протесту і навіть без будь-якої згадки про спотворення українських слів:

> Much worse is the situation of Ukrainian place-names in the English-language speaking world where Russianization has been thoroughly completed. In all maps officially published in the western hemisphere Ukrainian place-names, surprisingly enough, appear in the Russian form: Kiev, Kharkov, Lvov, etc. [13]

Але, при всій правдивості й різкості у змалюванні жорстокого обличчя суворої доби, у науковій діяльності чи літературній творчості Славутича треба на перший плян поставити передусім його поезію. Маємо на увазі, насамперед, його ,,Правдоносців". Ця поема, на нашу думку, має безпосереднє відношення до розвитку нашої недавньої історії, до державницького часу. Змальовано тут український нарід у його прямому стосунку до світу. Показуючи самопосвятних носіїв правди, наших передових еміґрантів, поет виявляє точну спостережливість і глибоку чутливість до людського горя, до наших пристрастей на чужині. Поетичні засоби міняються, переходять із реалістичних у символічні, зате автор не лише пояснює світові зміст нашої правди, а й прагне його, цей світ, перебудувати на засадах людяности, на основі справедливости та етичної краси:

Щоб, не вагаючись, дознав ти
Безсмертну істину ясної правди:
Хто ми, яких земель абориґени,
Чиїх морів колишні владарі,
Куди й по що відважно і надхненно
Бредем, як бідарі. [14]

Такі прагнення поета — не лише за своєю мистецькою природою, а й за необхідністю, бо в світі ще багато несправедливости. Так постає нове у світогляді речника, що прагне не лише зобразити долю розсіяного по світі народу, а й хоче зв'язати його з цим світом, який має усвідомити наш визвольний рух. Славутич хоче, інакше кажучи, дати світові нове сприймання часу і простору — цих відвічних істин життя. Місія українського правдоносця тут очевидна й незаперечна.

Варто підкреслити одну особливість наставлення Славутича, який, до речі, сам же і створив слово ,,правдоносці", можна думати, як антитезу до ,,прапороносців" Олеся Гончара. Колись, іще в двадцятих роках, Євген Маланюк і Володимир Сосюра войовниче обмінялись відомими палкими ,,посланіями" як ідеологічні вороги: перший був націоналістом, а другий — комуністом (принаймні назовні). Коли апологети соціялістичного реалізму піднесли трилогію *Прапороносці* (1946-1948) О. Гончара на щитах під саме небо, тоді Славутич, єдиний на еміґрації, вважав за необхідне пустити у світ свою збірку *Правдоносці* (1948), але без інвектив чи лайок, як то було у випадку з Маланюком і Сосюрою. Пізніший розвиток творчости Гончара, зокрема в його *Соборі* (1968), показав, що ці обидва автори, однолітки, наддніпрянці, мали більше спільного, ніж протилежного: один в Україні утверджував історичну правду українського народу, а другий, на чужині поширював цю ж правду в широкому світі — обох же їх єднала самопосвятна турбота про майбутнє української нації, про її волю й незалежність.

Ідеї правдоносців задокументовані не менш яскраво і в пізніших творах Славутича, зокрема у віршах ,,Чорне море", ,,Сон", ,,Живі смолоскипи", що вміщені у восьмій збірці *Мудрощі мандрів* (1972). Ці мотиви розгалужуються в інших творах, які автор уміло достосовує до загальних зрушень і подій, залежно від їхнього світового значення й резонансу. ,,Живі смолоскипи", присвячені пам'яті Я. Палаха, В. Дідуха, В. Макуха, написані в Лондоні 10 березня 1969 р. — це найбільш документальний поетичний твір нашого часу. Завдяки цьому тут маємо своєрідний кольорит у надзвичайному засвідченні самопосвяти. Постає, таким чином, широка картина напруженого драматизму:

І звагу до помсти кличе
Відплата за тьму смертей.
Палання снажне, поривче,
Вістить смолоскип ідей. [15]

Ідеї правдоносців засвідчено зокрема у вірші ,,Сон", де поет поглиблює первісні тенденції, а сам вірш мимоволі вказує на взаємозв'язки між різними періодами його творчости. Дуже доречно бичує автор отих Шамот і Шереметів, вислужників хижої Москви, і турбується долею української нації, якій тепер готують московське знищення.

Загально кажучи, ідеї ,,Правдоносців" посилюють філософську наснаже-

(Закінчення на ст. 3-ій)

8 Там же, стор. 3.
9 Там же.
10 Там же, стор. 92.
11 Там же, стор. 93.
12 Yar Slavutych, "The Russian Deformation of Ukrainian Surnames," Proceedings of the Eighth International Congress of Onomastic Sciences, ed. D. P. Block (The Hague: Mouton and Co., 1966), стор. 488.
13 Yar Slavutych, "The Russianization of Ukrainian Place-Names," Proceedings of the Ninth International Congress of Onomastic Sciences, comp. J. M. Dodgson and A. D. Mills, ed. H. Draye (Louvain: International Centre of Onomastics, 1968) стор. 414. До речі, Яр Славутич написав близько десяти наукових статтей із царини ономастики (назвознавства), переважно англійською мовою.
14 *Трофеї*, стор. 157.
15 ,,Живі смолоскипи", *Мудрощі мандрів* (Едмонтон: Славута, 1972), стор. 81.

ПРАВДОНОСЕЦЬ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ність визвольних мотивів творчости Славутича, збагачують його розуміння нашої історії, нашої сучасности та наштовхують читача на роздуми про те, що робить людину вартісною для суспільства. Таким чином, Славутичева поезія стає конкретнішою у своїй суті, утверджуючи високу цінність Людини, що відважно несе у світ свою заповітну, вистраждану думку. Бо ж нема нічого ціннішого й дорожчого в житті як поширювати правду, а на це здібні лише справжні, відважні мистці, що своїм зором, силою свого слова, актом самопосвяти охоплюють усю добу. Тараса Шевченка ми називаємо Кобзарем, Івана Франка — Каменярем, а нашого сучасника, Яра Славутича, можемо сміливо назвати Правдоносцем.

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Детройті, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у суботу, 18 лютого 1978 р., о год. 6-ій веч. в залі Українського Народного Дому

при вул. Мартін ч. 4655 в ДЕТРОЙТІ, Міш.

ІЗ СЛІДУЮЧИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

- Відкриття і схвалення порядку нарад.
- Стверджения правосильности Зборів.
- Вибір Президії.
- Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
- Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
- Дискусія над звітами.
- Абсолюторія уступаючій Управі.
- Вибір нової Управи.
- Внески, запити, різне.
- Закриття нарад.

У Зборах зобов'язані взяти участь усі члени Управи Окружного Комітету та члени Відділових Управ приналежних до округи, а саме:

20, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504 і 506.

У Зборах візьмуть участь:

Євген Репета, головний радний УНС

Богдан Дейчаківський, обласний організатор УНС

ЗА УПРАВУ:

Володимир Дідик, голова	Петро Залуга, секретар
Василь Папіж, прес. реф.	Ярослав Базюк, касир

Приклад, вартий наслідувати

Кілька років тому розповідав я приятелям, як то гарно в Кетскілських горах влітї, де мені довелось провести вакації. Один з них сказав: „А в зимі не гірше, а може й краще! Як доля когo".

І завлався я думкою побачити Кетскіл зимою. Але, як кажуть, чоловік думає, а Бог вирішує. Пройшло кілька років, доки знову зібрався в ті сторони. Зима ставить свої умови, ночувати, це не те літо, коли кожний кущик пустить.

Але це все залишилось позаду — іду. І що далі на північ — більше снігу стає обабіч дороги. Відчуваю, що іду назустріч зимі. А звіти погоди попереджують — може буде снігопад. Подумав, чи не даремно виїхав і замість відпочинку застряну в снігу. А потім посміявся сам із себе; розніжились ми в Америці. А як був „бомбопад", довкола свистіли кулі і треба було по пояс в снігу бристи? А тут же американські дороги — не встигла сніжинка впасти, як її вже плуг на обочину вигріб.

Кетскіл зустрів невеликим снігом, зате морозець був наш; ховай вуха бо шипає. І пригадалось знову минуле. Там теж „припікав" мороз, але там не було ні готелів, ні мотелів із телевізіями в кожній кімнаті. Не було там ні Союзівок, ні Робітничих Союзів з теплими приміщеннями. Власною кров'ю не тільки гріли себе, але й свою землю — поливали її. І скільки нас полягло. А хто їх згадує? Сумно стало. Невже ж ми настільки зачерствіли, що забуваємо за них? Не хотілось у це вірити. Союзівки не впізнав. За ті кілька років, вона прихорошилась, „причесалась". Будинки ніби нові, так гарно відремонтовані. А красвид від головного будинку на гори — такий же гарний, як і влітку. Так би стояв на терасі і дивився годинами. Але мороз каже ні, тут моє царство!

Заходжу в будинок, щоб ще раз оглянути краєвид, але вже крізь шибу вікна. І попадаю в обійми приятеля, що його не бачив багато років.

— А ти як тут спинився? — мабуть так, як і ти, — на колесах.

Слово по слову, довідуюсь, що не тільки Союзівка змінилась, змінився і одноразово виріс цілий український Кетскіл.

— А ти знаєш, хто ще тут поблизу звив гніздо? Петро Войновський.

— Який?

— Отой самий, що командував Буковинським куренем.

— Де ж він, і що тут робить?

— Багато робить. А зрештою, що говорити, сам побачиш. Сьогодні неділя і він напевно тут. Ідемо.

Не пройшло і чверть години, як ми під'їхали до солідно розпляннованого, але не добудованого будинку, з якого нам на зустріч вийшов... той самий Петро Войновський. А може й не той ... Час своє зробив. Змінився і він, як всі ми. Та не це мені кинулось в очі. Мені здалося, що в нього є якась турбота, якої він не може позбутись. Пригадали ми трохи минуле. Порівняли його з сьогоднішнім, яке стирає минуле і одних заганяє в шкаралупу а другі самі залюбки в неї залазять, а звідти оправдуються; життя примушує.

— А тепер, Петре, — сказав мій приятель, — покажи гостю творіння рук твоїх.

— Так, це творіння моїх рук, але тепер воно громадське. Я свій обов'язок виконав, а далі нехай громада дбає.

За будинком на скелі побачив невелику церковцю. Войновський відімкнув двері. Була це оригінальної будови церковця. Всередині майже вповні закінчена, але все говорило про те, що тут було вложено багато праці. Чи тільки праці?....

...заходимо до церковці. На підлозі килим. На бокових стінах герби українських земель. З боків іконостаса невеличкі тризуби. І хоч те ще не все закінчене, але видно ту працю, яка вложена в цей пам'ятник. Без зайвого гомору і крику на американській скелі, серед дерев, які, може, бачили ще індійські вігвами, виросла згадка про пролиту за свободу українську кров.

— Так оце творіння твоїх рук, Петре?

За Войновського відповів мій приятель.

— Так, це творіння його рук... і його кишені. За дуже малими винятками; отой семисвічник подарувала пані Ірена Венке в пам'ять свого чоловіка — буковинця.

Лишився ти, Петре таким, яким був, — сказав я.

— Ні, багато в мені змінилось. Щось надірвалось... і для того є багато підстав. Але свій обов'язок я виконав. Оця Церковця — Пам'ятник, Вояцька — Святиня тим, які пішли зі мною, але яким не судилось дожити до сьогоднішнього дня.

Повертався я додому через кілька днів. Тією ж дорогою, але вже назустріч півдня. І було якось весілше. Може тому, що я шоїно був свідком, що не в усіх зачерствіла душа на свіжому білому хлібі.

В. Бобко

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

А. ҐОЛЬДБЕРҐ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

майже взагалі не порушувала, не зважаючи на те, що в Канаді живе багато українців і людей іншої національности.

В тракті розмови виявилося, що батьки А. Гольдберга походять з Полтавщини. Він глибоко вірить в потребу обстоювати права людини у цілому світі, що спонукало його очолити американську делегацію на Белградські наради. Він дуже добре зорієнтований в українських проблемах і надзвичайно прихильно поставився до представників Комітету Гельсінських Гарантій для України.

Д-р А. Зварун і Б. Ясень передали йому Меморандум ч. 2 київської Української Гельсінської Групи, альбом „Незломний Дух" і всі англомовні видання „Смолоскипу". При нагоді свого побуту в Державному Департаменті українські представники відбули розмову з С. Оліве-ром, директором працівників Гельсінської Комісії американського Конгресу, якому подякували за оборону М. Руденка і О. Тихого в Белграді та обговорили ряд питань, пов'язаних з Гельсінським Заключним Актом і українськими Гельсінкськими Групами у Києві і Вашингтоні. Рівнож вони відбули розмову з Кліффордом Бродї, асистентом Пет Дарієн, директора бюра Прав Людини Державного Департаменту.

Наступного дня, 10 січня, в Державному Департаменті відбулася двогодинна конференція А. Гольдберга з представниками різних американських і етнічних груп і організацій. У цій конференції брали участь д-р Тарас Закидальський від Комітету Гельсінкських Гарантій для України, інж. Ю. Несторчук, керівник бюра УККА у Вашінгтоні, Уляна Целевич, член Комісії Прав Людини СКВУ і кілька інших українців.

Т. Закидальський порушив питання самовизначення народів, про що говорив у Белграді член американської делегації Роберт Фровік 14 листопада минулого року, вказавши на відсутність серед учасників Гельсінкських Нарад в Белграді України і Білорусі. На питання чи Белградська конференція і Гельсінкський Заключний Акт допомагають поширенню людських прав, А. Гольдберг навів приклади, зокрема Чехо-Словаччини, де в останньому часі багато політв'язнів були звільнені, а ті, що очікували суду, одержали поміркований вимір покарання. Як виїняток, він вказав на Україну, де від 1975 року ситуація набагато погіршилася — в Україні заарештували більше осіб, як будь-де інде, а українці були жорстокіше покарані, як будь-хто інший в СССР чи Східній Европі.

Володимир Білик очолив Відділ за Патріярхальний Устрій УКЦеркви

Джерзі Сити, Н. Дж. — Тут, в неділю, 20-го листопада м. р., в приміщенні Українського Народного Дому місцевий Відділ Т-ва за Патріярхальний Устрій Помісної УКЦеркви відбув свої чергові Загальні Збори. Голова уступаючої Управи Відділу В. Білик, відкриваючи Збори, привітав представника Головної Управи ред. В. Пасічняка і зібраних, а далі Зборами керувала обрана Президія в складі: інж. Іван Кравчук — голова, Клавдія Салюк — секретар і ред. Василь Пасічняк — почесний член.

Після вшанування померлих членів Відділу, відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів звітували: голова, касир і секретар. Управа проводила збіркові акції, брано участь у всіх зібраннях, маніфестаціях тощо, що їх організувала Головна Управа; збирано підписи під петиції; запрошено д-ра Романа Осінчука з доповіддю; заходами Відділу відправлено Богослуження в наміренні Блаженнішого Патріярха Йосифа 1-го; брано участь в Євхаристійному Конгресі у Філядельфії тощо. З проведеної контролі, звітував Г. Бура. Звіти й дискусія, в якій брали участь: Д. Вох, Г. Бура, І. Кравчук, В. Пасічняк та інші, виявили, що Управа в кількох особах належно вив'язалася із своїх завдань. В дискусії теж виявлено невдоволення, як теж, що в громаді замало розходиться примірників журналу „Патріярхат" (10 примірників з кольпортажу і кілька передплатників на коло 60 членів).

Після одноголосного уділення абсолюторії уступаючій Управі, усі присутні члени уступаючої Управи і Контрольної комісії однозідно, включно з головою В. Біликом, погодилися бути переобраними на нову каденцію. Управа: Володимир Білик — голова, Дмитро Вох — м. голова, Клявдія Салюк — секретар, Франц Колодій — касир, Микола Петришин — організаційний, С. Островський, В. Карий, Іван Кравчук, Антін Шубак — члени (відсутні будуть кооптовані). Контрольна комісія: Степан Миколишин — голова, Григорій Бура і Микола Шеремета — члени. Пан В. Білик є також в громаді мужем довір'я Патріяршого Фонду Т-ва св. Софія.

Привітання Зборам висловили: ред. В. Пасічняк — від Т-ва св. Софія, І. Кравчук — від Відділу ООЧСУ, Клявдія Салюк — від Відділу СУА, В. Білик — від Українського Народного Дому.

З особливою увагою Збори вислухали слово-доповідь представника Головної Управи ред. В. Пасічняка, який говорив, що ми створили патріярхат знизу, від народу. А що творить народ — того ніхто, навіть Ватикан не в силі заперечити, перекреслити, бо справа тут не з однією особою, а з народом. Наш Патріярх вказує нам шлях куди іти...і таких як Він, Господь не часто посилає на землю. Солідаризація Східніх патріярхів з Нашим Патріярхом на синоді єпископів, які, не дозволивши нехтувати гідністю нашої церкви й народу, демонстративно вийшли з Сикстинської Катедри на знак протесту — це великий наш моральний успіх. Редактор теж вичислив, які інші церкви і церкви народів підтримують наш патріярхат.

Збори пройшли в діловій і приязній атмосфері, їх закінчено піснею „Боже вислухай благання".

І. К.

КОНКУРС ДЛЯ ДІТЕЙ

Об'єднані Нації проголосили 1978 рік „Роком Дитини" і мають проголосити конкурс для дітей, щоб вони висловили свої думки про свою країну. Українські діти на рідних землях не можуть цього зробити свобідно, тому ми маємо обов'язок дати нагоду нашим дітям у вільному світі виявити свої почування до країни свого походження.

Гаслом Конвенції СУА, яка відбудеться 27-29 травня ц. р. в Ню Йорку, буде: „Сьогоднішня українська дитина — майбутність українського народу", а Виховна Референтура при Головній Управі Союзу Українок Америки проголошує конкурс для наших дітей на тему „Хто мй і чиї ми діти?"

Правила: 1. Конкурс охоплює три категорії: 1/ рисунок-малюнок, 2/ вірш, 3/ проза, -у двох групах: 6-9 і 10-12 років. 2. Кожний (-на) учасник (-ця) має висловити своє поняття про Україну рисунком-малюнком, або віршом чи прозою. 3. Участь в конкурсі можуть брати діти в віці від 6 до 12 років, що їх закінчить до кінця грудня 1978 року. 4. Реченець надсилання праць: 1 квітня 1978. 5. Надіслані на конкурс речі підписувати ось так:

Ім'я й прізвище: —

Дата народження: —

Адреса: —

6. Адреса, на яку пересилати: Mrs. Irene Lonchyna, 20175 Lumpkin, Detroit, Mi. 48234. Нагороди цього конкурсу будуть проголошені на XVIII Конвенції СУА в Ню Йорку 27-29 травня 1978.

Запрошуємо молодечі організації, школи, педагогів та батьків підтримати наш почин та заохотити дітей до участи в конкурсі.

Виховна Референтура Головної Управи СУА

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ (6-го ЛЮТОГО) нашого Невіджалуваного Друга і Приятеля

бл. п.

ЄВГЕНА ЗУБАЛЬСЬКОГО

для вшанування Його світлої пам'яті

жертвуємо 100.00 долярів

на Гарвардський Центр Українських Студій.

Ольга і Осип КОРОПЕЙ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого ніколи Незабутнього МУЖА та БАТЬКА

сл. п.

МАКСИМА ЩУДЛЯКА

яка припадає 12-го лютого 1978 року,

прохаємо Знайомих та Приятелів про молитви за душу Покійного.

Горем прибиті: дружина — КАТЕРИНА та син — ВАСИЛЬ

Ділимося сумною вісткою, що на 63-му році життя, відійшов у Вічність, в понеділок, 30-го січня 1978 р. наш Дорогий БРАТ і ШВАГЕР

бл. п.

СТЕФАН ПАЛЕҐА

нар. в с. Щепанів, пов. Бережани, Україна.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку: КАТЕРИНА і ЕМІЛЬ БІЛИНСЬКІ — сестра і шваґер з родиною

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 2-го лютого 1978 року, відійшла у Вічність, на 77-му році життя в Мелборні, Австралія, наша Найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ГАЛИНА КИСІЛЕВСЬКА з РОМАНОВСЬКИХ

вдова по бл. п. інж. лісн. ВОЛОДИМИРОВІ, завідателеві митрополичих дібр в Осмолоді.

ПОХОРОН — в понеділок, 6-го лютого 1978 року в Мелборні, Австралія.

Горем прибиті:

дочка — ГАЛЯ КОТИС з мужем БОГДАНОМ

син — АСКОЛЬД з дружиною КЕЙТІ

внуки: ЛІЯ КОТИС, ЛЯРА і ГАЙДІ

і Родина

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 2-го лютого 1978 р. відійшла у Вічність, на 81-му році життя, наша Найдорожча ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ ЧАРНЕЦЬКА

ПАНАХИДИ — 3-го і 4-го лютого 1978 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні П. Яреми при Східі 7-ій вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН з церкви св. Юра в Ню Йорку, в понеділок, 6-го лютого 1978 р., о год. 8-ій ранку.

Горем прибиті:

ОЛЬГА БАРАН — братаниця

ВОЛОДИМИР КУЛЬМАТИЦЬКИЙ — братанок

ВАСИЛЬ ВОЗНЯК — братанок

Ділимося сумною вісткою з Побратимами по Зброї і Українським Громадянством, що 30-го січня 1978 року, відійшов у Вічність, старшина Першої Української Дивізії Української Національної Армії

сл. п.

ВОЛОДИМИР КЕРОД

Покійний був членом Управи Б-ва „Броди Лев" Інк. і Б-ва Охорони Воєнних Могил.

ВШ. Дружині, Дітям та всій Родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття.

Управа Братства „Броди Лев" Інк.

Менор проголошує президентські стипендії

Менор Джуніор Коледж подає до загального відома студенткам українського походження що відзначаються добрими успіхами в навчанні і потребують грошової допомоги, що вони мають змогу набути президентські стипендії, цебто частинні премії оплати за навчання, до суми тисячу долярів. Вимоги, щоб отримати стипендії — такі: 1. Студентка мусить бути українського походження. 2. Достачити документ наукового відзначення. 3. Доказати потребу грошевої допомоги.

Найвища стипендія в сумі тисячу дол. — може бути і менше, залежно від потреби грошової допомоги. Студенки, які бажають внести прохання про стипендію, повинні його внести найдалі до 1-го травня, ц.р. і прислати оці аплікації: ФАФ — Файненшал Ейд Форм; ПГЕАА — Пеннсильвенія Гайер Едюкейшан Ассистенс Ейдженсі Ґрент; БЕОҐ — Бейсик Едюкейшонал Оппортюніті Ґрент; МФАФ — Менор Файненшал Ейд Форм.

Ці форми можна набути в коледжі, написавши на адресу: Христина Стельмах Бруно, Файненшал Ейд Оффисер, Менор Джуніор Коледж, Дженкинтавн, Па. 19046. Телефон: 885-2360-61 Адмишонс Оффис.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ ПЕТРИК, членка УНС Відд. 106 Б-ва св. Миколая в Чікаго, Ілл., померла 26 червня 1977 р. на 80-му р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала чл. УНС в 1952 р. Залишила у смутку мужа Стефана, сестру Софію, брата Василя, братанку Юлію, братанка Джона та дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 28 червня 1977 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаго, — Парк Рідж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

НИКОЛА МАЛИЙ, член УНС Відд. 295 Б-ва Сошествія св. Духа в Акрон, Огайо, помер 11-го серпня 1977 р. на 66 р. життя. Нар. в с. Кавсько, пов. Стрий, Україна і став чл. УНС в 1951 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Гіма, Михайла, Володимира і одного в Україні, дві дочки Марію і Ольгу, шість внуків і сестру Катерину. Похорон відбувся 15 серпня 1977 р. на цвинтарі Святого Хреста в Акроні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Мотрович, секр.

МИХАЙЛО ДАРЧУК, член УНС Відд. 150 Т-ва ім. М. Грушевського в Піттсфілді, Масс., помер 17 серпня 1977 р. на 82-му р. життя. Нар. в 1895 р. в Україні і став членом УНС в 1937 р. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочку Дороту і сина Матвія. Похорон відбувся 22 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Йосифа в Піттсфілді, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРТИН ПУПИНА, член УНС Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 5 серпня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1899 р. в Україні і став чл. УНС в 1953 р. Залишив у смутку дружину і 2 дочки в Україні, одну дочку Анну в Америці, сина Григорія в Франції і 10 внуків. Похорон відбувся 8 серпня 1977 р. на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Кубарич, секр.

ГЕЛЕН ДОСКОЧ, членка УНС Відд. 207 Т-ва Галича Січ в Савт Дірфілд, Масс., померла 28 липня 1977 р. на 84 р. життя. Нар. в 1893 р. в Галичині і стала чл. УНС в 1927 р.. Залишила у смутку синів Станлей, Івана, Михайла, Йосифа, дочку Алісу, 10 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 31 липня 1977 р. на українському католицькому цвинтарі Святого Духа в Гадлей, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ КІЧУЛА, член УНС Відд. 281 Т-ва ім. Т. Шевченка в Байоні, Н. Дж., помер 9 жовтня 1977 р. на 63 р. життя. Нар. в с. Ферліїв, пов. Рогатин, Україна і став чл. УНС в 1967 р. Залишив у смутку брата Миколу на Україні. Похорон відбувся 15 жовтня 1977 р. на цвинтарі Святого Хреста в Арлінгтоні, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Волошин, секр.

ЯКІВ САВЧУК, член УНС Відд. 319 Т-ва Вільна Україна в Нантікок, Па., помер 5 вересня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1893 р. в Зах. Україні і став чл. УНС в 1927 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочок Ольгу і Марію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 9 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Миколая в Натікок, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ЛАЗОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 1 Б-ва св Андрея в Шамокіні, Па., помер 22 вересня 1977 р. на 72-му р. життя. Нар. в 1905 р. в Мт. Кармел, Па. і став чл. УНС в 1926 р. Залишив у смутку три сестри Тіллі, Стелу і Елю та дальшу родину. Похорон відбувся 26 вересня 1977 р. на українському цвинтарі в Шамокіні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНАТОЛЬ ЛОБАЧЕВСЬКИЙ, член УНС 450 Відд. Пластового в Ню Йорку, Н. Й., помер 1 липня 1977 р. на 80-му р. життя. Нар. в Кримно на Волині, Україна і став чл. УНС в 1950 р. Залишив в смутку дружину Любов і дочку Оксану. Похорон Відбувся 5-го липня 1977 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Евстахія Мілянич, секр.

ІВАН МІЧЕЛ, член УНС Відд. 265 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Майнерсвілл, Па., помер 2 жовтня 1977 р. на 73-му р. життя. Нар. в 1904 р. в Праймрус, Па., і став чл. УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Івана, Михайла, Йосифа і Петра та дочку Ірину. Похорон відбувся 6 жовтня 1977 р. на цвинтарі св. Николая в Левеллин, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ОПАНАСОВИЧ ПЕЧЕНЮК, член УНС Відд. 115 Т-ва ім. Т. Шевченка В Кентон, Огайо, помер 2 листопада 1977 р. на 55-му р. життя. Нар. в 1922 р. в Бобринці, Україна і став чл. УНС в 1951 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Валерія з дружиною Оріяною, Володимира і Віталія. Похорон відбувся 5 листопада 1977 р. на цвинтарі Форест Гілл в Кентоні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ БУРИК, член УНС Відд. 113 Б-ва св. Івана в Деррі, Па., помер 16 вересня 1977 р. на 68 р. життя. Нар. в 1909 р. в Деррі Товншіп, Па. і став чл. УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Ісабелу, синів Івана і Доналда. Похорон відбувся 19 вересня 1977 р. на цвинтарі Колес в Деррі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЙОСИП ҐАЛАК, член УНС Відд. 48 Т-ва ім. Т. Шевченка в Рідінг, Па., помер трагічно на 37 р. життя. Нар. в 1940 р. і став чл. УНС в 1971 р. Залишив у смутку матір 5 сестер і брата. Похорон відбувся на цвинтарі Пресв. Марії в Рідінгу, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Івасечко, секр.

ВОЛОДИМИР ЛУЧИН, член УНС Відд. 375 Т-ва ім. Д. Вітовського в Філядельфії, Па., помер 26 вересня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1900 р. в Стрию, Україна. Залишив у смутку дружину Евгенію, синів Ореста і Любомира. Похорон відбувся 1 жовтня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Тарнавський, секр.

МИКОЛА ПЕЛЬЦ, член УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й., помер 25 вересня 1977 р. на 71-му р. життя. Нар. в 1906 р. в с. Вороблик, пов. Кросно, Україна і став чл. УНС в 1958 р. Залишив у смутку дружину Катерину та дальшу родину. Похорон відбувся 28 вересня 1977 р. на цвинтарі Сайприс Гілл в Брукліні, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Юрків, секр.

ДАНИЛО ЛОБУРАК, член УНС Від. 45 Т-ва Любов в Філядельфії, Па., помер 12 вересня 1977 р. на 90-му р. життя. Нар. в 1887 р. і став чл. УНС в 1935 р. Залишив у смутку дочку Марію, сина Івана та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 15 вересня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ДЕМЧАК, член УНС Відд. 115 Т-ва ім. Т. Шевченка в Кентон, Огайо, помер на 91-му р. життя. Нар. в 1887 р. в Зах. Україні і став чл. УНС в 1919 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Івана, Михайла і дочку Катерину. Похорон відбувся 29 червня 1977 р. на цвинтарі Кальварія в Старк Кавнті, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Бабич, секр.

АННА ГІРНИК, членка УНС Відд. 173 Б-ва св. Володимира в Вілмінгтоні, Дел., померла 8 вересня 1977 р. на 89 р. життя. Нар. в 1888 р. в с. Передільниця, пов. Добромиль, Україна і стала чл. УНС в 1915 р. Залишила у смутку синів Павла, Василя і Миколу та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 12 вересня 1977 р. на катедральному цвинтарі в Вілмінгтоні, Дел.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Щерба, секр.

ТАРАС ШОЛДРА, член УНС Відд. 176 Т-ва ім. Т. Шевченка в Чікаго, Ілл., помер 20 вересня 1977 р. на 68-му р. життя. Нар. в 1909 р. в Україні і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дружину Галину, дочку Ліду, зятя та двох внуків. Похорон відбувся 22 вересня 1977 р. на цвинтарі Овк Рідж в Гіллсайд, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЕНА ГУМЕННА, членка УНС Відд. 25 Т-ва „Свобода" в Джерзі Ситі, Н. Дж., померла 27 вересня 1977 р. на 84-му р. життя. Нар. в с. Бзовиця, пов. Зборів, Україна і стала членкою УНС в 1952 р. Залишила у смутку доньку Лідію з чоловіком д-ром Мартинцем, сина Лева, внуків Христину, Марка та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

ОЛЬГА ФАРРЕЛЛ, членка УНС Відд. 324 Т-ва „Мир" в Філядельфії, Па., померла 1-го вересня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1922 р. в Філядельфії, Па. і стала членкою УНС в 1941 р. Залишила у смутку мужа Джеймса та дальшу родину. Похорон відбувся 5 вересня 1977 р. на цвинтарі в Факс Чейс в Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАЗУР МАРІЯ, членка УНС Відд. 153 Т-ва ім. Л. Мишуги в Філядельфії, Па., померла на 56 р. життя. Нар. в Стрию, Україна і стала членкою УНС в 1965 р. Залишила у смутку мужа Володимира, сина Лева з дружиною та внуків. Похорон відбувся 10 вересня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Скіра, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЧЕТВЕР, 9-го ЛЮТОГО 1978 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Л. Українки — 171 Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. Після Річних зборів відбудуться звичайні, на яких буде вибір делегатів та їх заступників на 29 Конвенцію УНС. — Управа.

СУБОТА, 11-го ЛЮТОГО 1978 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Контрольна Комісія Т-ва Дністер — 361 Відд. УНС скликає на год. 4-ту по пол. **СПЕЦІЯЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ** в дуже важних справах. Проситься про численну участь. Збори відбудуться в УНДомі, кім. ч. 22. — Р. Крупка, гол. К. К., І. Яремчук, секр. К. К.

ВІВТОРОК, 22-го ЛЮТОГО 1978 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Загальні збори Пластового Відд. ч. 450, о год. о год. 7-ій веч. в Пластовім Домі при 144 2-га Авеню. Порядок нарад: відкриття, пошанування членів, що відійшли у Вічність, звіти Управи і К. Комісії, дискусія над звітами, вибір нової Управи. По Річних зборах відбудуться місячні, на яких буде вибір делегата і його заступника на 29 Конвенцію УНС. — Христя Навроцька, гол., Е. Мілянич, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7897. Постріли!



Пілот кличе „Семову таксівку"... Не думаю, що той хлопець летить в мою сторону, щоб привітатися...

Гей! Він понад моїм мотором пустив серію з кулемета!...

Сем кличе Тоні!...

Застосуй проти нього тактичний маневр морського летунства!... Чи ти мене зрозумів?

Зрозумів, Семе!... Але на жаль, мій літак не такий, як був колись!